

Краще так : роман з елементами гри

Анна Багряна

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Перша сцена з Нічним Злодієм

Дія відбувається однієї лютневої ночі.

До старої п'ятиповерхівки під'їжджає біла «Таврія». Із неї виходить худий невисокий чоловік. Хоча надворі свище сильний вітер, він одягнений дуже легко: в джинсах, футболці й спортивній куртці. Це — Нічний Злодій. На голові у нього, як і годиться — чорна балаклава; на руках — чорні шкіряні рукавички.

Нічний Злодій навмисне залишає авто подалі від під'їзду. Обережно обходить будинок, зазираючи до кожного вікна на першому поверсі. Нарешті зупиняється біля одного з вікон. Ухопившись руками за брудну й холодну ринву, проворно застрибує на вузьке сталеве підвіконня, одним ударом кулака зламає хитку алюмінієву заціпку з внутрішнього боку квартирки й тихо прослизає до помешкання. Опиняється в кімнаті, що, судячи з інтер'єру, м'яких іграшок та розвішених на стіні плакатів із зображеннями відомих співаків, є дівчакою кімнатою. Щоправда, на момент, коли відбувається сцена зі Злодієм, у кімнаті порожньо.

Незваний гість дістає з кишені джинсів невеличкий ліхтарик, освітлює ним приміщення. Дбайливо застелене ліжко та пил на книжках свідчать про те, що господиня кімнати поїхала звідси надовго — скажімо, на кілька місяців, а може, й на кілька років. Усе тут пахне пусткою і тугою. Але Нічний Злодій не має часу на меланхолійні роздуми. Потрібно чимскоріше братися до справи, адже за стіною, в сусідній кімнаті, сплять господарі помешкання — Чоловік та Жінка. Їм обом приблизно по 50-55 років, і, судячи з усього, це — батьки дівчини, до кімнати якої кілька хвилин тому увірвався Нічний Злодій.

Він починає по черзі відчиняти шухляди столу й нищпорити в дівчачих речах: блокноти, записки, вирвані з кольорових журналів сторінки, поламані ручки, паперові сніжинки, обгортки від жуйок, старі календарі... Вмикає настільну лампу. Речі освітлюються і

набувають яскравіших барв.

Одразу варто зазначити: Нічний Злодій — особливий, себто не схожий на звичайних злодіїв. Він не шукає ні грошей, ні цінних речей. До чорних поліетиленових торбинок складає лише альбоми зі світлинами, пошарпані зошити, товсті конверти, підписані не надто каліграфічним почерком, аудіо- й відеокасети, CD-диски. Наповнивши одну торбинку, викидає її через квартиру на сніг. І так — по черзі. Деякі речі просто увічніює за допомогою цифрової відеокамери (яка, як виявилося, була у нього під спортивною курткою), а потім ховає назад до шухляди.

За вікном лютує справжня зима. Вітер грає на ринвах, ніби гуцул на флюярі. Вигрібши все необхідне зі столу, крадій переходить до шафи. Уважно розглядає кожну річ і знімає все на камеру. Нарешті, поскладавши речі на свої місця, тобто прибравши сліди власного злочину, наводить світло ліхтаря на вікно і помічає на склі малюнки Діда Мороза: химерні квіти, дерева, зайці в білих шубках. Мабуть, усе це нагадує йому щось давно забуте, проте дуже важливе для нього. Він якось по-дитинному всміхається очима до власного відображення у склі. Видно, як з його очей викочуються дві сльозинки.

У цю мить за стіною, в сусідній кімнаті, від тривожного передчуття прокидається Жінка. Їй здалося, що хтось ходить по доньчиній кімнаті. Вона злегка штовхає Чоловіка в плече. Але той невдоволено перевертається з одного боку на інший і знову засинає.

Жінка: Хтось є в Олесиній кімнаті. Чуєш? Якись звуки... Може, до нас прокрався злодій?

Чоловік (спросоння): Угу.

Жінка: Піди подивися, чи там хтось є, бо мені страшно.

Чоловік: Немає нікого, то просто вітер гуде. Спи, бо завтра рано на роботу.

Жінка: Не можу спати, мені тривожно.

У відповідь чути посвистування Чоловіка.

Йому сниться засніжений сосновий ліс. На одному з пнів сидить величезна сорока з людськими очима. «Віддай мені свій годинник, однаково він тобі не потрібний», — каже сорока. Чоловік знімає годинник і віддає Сороці без жодного жалю. Навіть відчуває якесь дивне полегшення, адже віднині йому більше не треба стежити за часом, бути залежним від кожної рисочки, накресленої на посрібленому круглому циферблаті. Відтепер Час сам ходитиме за Чоловіком назирці, випереджатиме його, нечутно пропливатиме повз нього прозорим привидом. Міцно затиснувши годинник у дзьобі, Сорока перелітає із пня на вкриту снігом соснову гілку. Чоловікові здається, що разом із годинником він віддав Сороці частину власного життя, тому сумно зітхає вві сні.

Жінка: Ні, я таки встану подивлюся. Мені здається, що хтось порається в Олесиних речах.

Жінка, одягнена в довгу нічну сорочку, встає, виходить у коридор і обережно відчиняє двері до сусідньої кімнати.

Там нікого немає. Жінка чомусь прикладає праву руку до серця. Тоді помічає відчинену квартиру, крізь яку до кімнати вривається потік колючого морозяного повітря. Про всяк випадок зазирає до доньчиної шкатулки: всі золоті прикраси лежать на місці. Підходить до вікна, щоб зачинити квартиру, але помічає поламану защіпку на ній.

Жінка: Нічого, завтра полагодимо.

Знадвору чути, як заводять двигун автомобіля. Жінка позіхає і повертається до своєї кімнати.

Чоловік (спросоння): Ну що, впіймала сороку-зłodійку?

Жінка: То був вітер. Такий сильний, що аж зірвало защіпку на квартиру.

Чоловік: Завтра полагодимо. Спи.

Жінка: Не можу спати. Думаю про Олесю. Чи їй там не холодно?

Чоловік: Олеся — вже не маленька. Дасть собі раду.

Жінка: Мені здається, вона щось нам недоговорює, коли телефонує. Ніби щось від нас приховує. Навіть точної адреси досі не залишила. Як гадаєш, може, варто було б її провідати? Дізнатися адресу і з'їздити на вихідні? Подивитися, як вона живе, чи, бува, не бідує...

Чоловік: Якби їй було погано, то вже давно повернулася б додому. Якщо ж не повертається — значить, усе гаразд. Спи, завтра рано на роботу.

Жінка згадує свою вагітність і те, як вперше взяла на руки новонароджену донечку. Її проймає дивна зимова ностальгія. Знову встає і йде до порожньої кімнати. Сідає на доньчине ліжко і, обійнявши великого плюшевого ведмедика, починає тихенько плакати.

Коли Жінці стане холодно, вона повернеться до Чоловіка. Але він міцно спатиме й не почує її повернення. Нехай спить. Завтра рано — на роботу.

• • •

Далі — у повній книжці «Краще так : роман з елементами гри».

nashaknyga.com.ua